

at det er den eneste form for anstændighed, vi kan give den verden, vi lever i.

Det var et kæmpefremskridt, da stats- og regeringscheferne på FN's særlige årtusindtopmøde i efteråret 2000 vedtog den såkaldte årtusinderklæring med de målsætninger, der skal være opfyldt i 2015.

Jeg synes, det er værd at sige, at vi lever i en grotesk verden, når vi kan se, at vi på den ene side aldrig nogen sinde tidligere har været så velhavende, som vi er i dag, at den globale velstand bare i 1990'erne steg lige så meget som fra 1900 til 1990.

På den anden side ser vi, at den globale ulighed er vokset, og at omkring hvert sjette menneske stadig væk lever i ekstrem fattigdom for under 1 dollar om dagen. Millioner dør af sygdomme, man kan forebygge og behandle, og det er stadig væk sådan, at syv ud af ti børn kommer til verden i et udviklingsland med alle de problemer, som det medfører.

Jeg vil gerne tage et konkret eksempel: I forrige uge var jeg nede at besøge et børnehjem i et township nær Cape Town i Sydafrika. Børnene på børnehjemmet var mellem ½ og 6 år, de så umiddelbart glade og raske ud, men det er måske, fordi de var i en helt anderledes situation end de mange millioner af deres jævnaldrende, de deler skæbner med.

Børnene var forældreløse som følge af aids-epidemien, og de var selv inficerede med hiv. De var dog heldige, fordi nogle tog sig af dem, og de var oven i købet dobbelt heldige, fordi de fik antiretroviral medicin, så de stort set kunne leve et normalt liv på trods af deres sygdom og familieomstændigheder.

Bare i Afrika syd for Sahara lever der altså 11 millioner forældreløse børn som følge af aids, og i et dusin afrikanske lande kan vi se, at mellem 15 og 25 pct. af børnene i løbet af de næste par år vil tilhøre den her gruppe af forældreløse, sårbare børn.

De ender på gaden med kriminelle, som slavarbejdere, som prostituerede, og i øvrigt kan man i det hele taget om det sydlige Afrika sige, at den gennemsnitlige levealder i dag er faldet til under 40 år som følge af den her epidemi. Et eksempel på, hvor forfærdelig situationen er, er Swaziland, hvor 56 pct. af kvinderne mellem 25 og 29 år er ramt af hiv/aids.

Så når vi i dag debatterer 2015-målene, er det ikke bare statistik på et stykke papir, det er virkelige menneskeskæbner, det handler om. Det er menneskeskæbner med ret til et godt liv, lige-

som du og jeg har, og det er jo ikke tilfældigt, at det er derfor, at netop det sjette mål i 2015-målene handler om at standse udbredelsen af hiv/aids, malaria og andre sygdomme, der truer menneskeheden.

Det groteske er, at der, selv om prisen for medicinsk behandling er nede på 2 kr. om dagen, stadig er mindre end 5 pct. af den ramte befolkning af hiv/aids i Afrika, som har adgang til behandling.

Den gode nyhed er, at vi rent faktisk har lederskaberne til at gøre noget ved problemerne. Det såkaldte milleniumprojekt med Jeffrey Sachs i spidsen, som er udpeget af Kofi Annan, kom med en række anbefalinger, som jeg stærkt opfordrer den danske regering til at forfølge.

Vi har også set, at andre lande kan tage lederskab. Storbritannien har som sagt øget deres bistand med 50 pct. til Afrika i de seneste 3 år, så den i dag udgør omkring 12 mia. kr. Ligeledes har EU-landene i fællesskab vedtaget meget ambitiøse målsætninger om at hæve bistanden, så man i 2010 vil generere 20 mia. ekstra euro i bistand.

Vi vil fra Socialdemokratiets side stærkt opfordre til, at man følger de gode eksempler på lederskab, udsyn og fremsyn og ikke som hidtil fortsætter med at skære voldsomt ned i den danske bistand. Det er jo mangel på politisk lederskab for at nå 2015-målene, at Danmark, mens man i Storbritannien nedefra nærmer sig 0,7-procents-målsætningen, oppefra hastigt er på vej ned fra 1 pct. til et foreløbigt minimum på 0,8 pct.

Kl. 15.55

Jeg vil også gerne sige, at Socialdemokratiet til stadighed vil kæmpe for en global forståelse og aftale mellem nord og syd, hvor begge lever op til deres forpligtelser. Det skal være det mest effektive middel til at nå 2015-målene. Forståelsen skal være fuldstændig klar efter vores opfattelse.

Det er helt afgørende, at udviklingslandene bekæmper korrupsion, fremmer demokrati og respekt for menneskerettigheder og bl.a. er med til at bekæmpe terrorisme, men også at ilandene lever op til deres løfter om mere udviklingsbistand, fair handel og ikke mindst 100 pct. gældslettelse til de fattigste udviklingslande, som bl.a. den britiske finansminister, Gordon Brown, så rigtigt har foreslået.

De otte såkaldte 2015-målsætninger, som verdens lande har forpligtet sig til, burde være et minimum af menneskelighed og anstændighed.